

บทที่ ๖ คำสอนสอนใจ

"แล้วนี่ชื่อของแบบนี้มาตั้งแต่เมื่อไหร่เธอ"

เอโนฮาระ ซาโฮโกะยืนอยู่หน้ากระจกบานใหญ่
สำหรับส่องทั้งตัว เอ่ยถามฟูมิโกะซึ่งสำรวจมองร่างของ
ลูกสาวอยู่ข้างหลัง

"วันศุกร์จ้ะ พอดีเลยนี่ ดูดีเชียวล่ะ"

แต่ซาโฮโกะกลับไม่คิดอย่างนั้นเลย พอลองสงบใจ
มองดูดีๆ แล้ว เธอว่ามันดูไม่ค่อยเหมาะกับเธอสักเท่าไร

วันนี้เธอจะต้องไปกล่าวทักทายพ่อกับแม่ของซาฮาระ
เคชิ ผู้ช่วยอาจารย์ประจำชั้นของเธอ ในฐานะคู่แข่งงาน
ของเขา

สร้อยบนลำคอของเธอนั้นมีแหวนหมั้นที่ซาฮาระซื้อ
ให้ห้อยเอาไว้ แต่ความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับเขาเป็นอะไร

6 Natural Kiss จูบรัก... สสธสมชาติ 2

ที่แปลกประหลาดเกินกว่าจะบรรยาย นั่นเพราะทั้งสองคน ไม่ใช่คนรักกันมาก่อน เพิ่งจะได้มาพูดคุยกันอย่างสนิทสนม เมื่อวันวาเลนไทน์นี้เอง การแต่งงานก็เพิ่งจะตกลงกันวันนั้น และตั้งแต่ตอนนั้นจนถึงตอนนี้เพิ่งผ่านมาเพียงสองสัปดาห์ เท่านั้น

มันเริ่มต้นจากซาโฮโกะจำเป็นต้องย้ายบ้านและย้ายโรงเรียนกะทันหันด้วยเพราะงานของพ่อ เด็กสาวไม่อยากย้ายไปไหนจึงนำเรื่องนี้ไปปรึกษากับผู้ช่วยอาจารย์ประจำชั้น โดยไม่ได้คาดหวังอะไร ทว่า...ไม่รู้เรื่องกลับกลายเป็นว่า ทั้งสองจะแต่งงานกันได้ยังไง แนนอนว่าเธอมิได้รังเกียจ การแต่งงานนี้ กลับกัน การแต่งงานกับซาฮาระเป็นเรื่องราวที่เหมือนความฝันสำหรับเธอ เธอหลงรักซาฮาระมาโดยตลอด...แค่เพียงเขายอมให้อยู่ข้างกายก็มีความสุขแล้ว แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ยังไม่สามารถยอมรับเรื่องราวที่เกิดขึ้นนี้ได้อย่างสนิทใจ ยิ่งเรื่องการแต่งงานดำเนินไปเท่าใด ก็ยิ่งอดรู้สึกไม่สบายใจมากขึ้นไม่ได้ เหตุผลนะหรือ... เพราะเด็กสาวยังไม่เข้าใจความรู้สึกของซาฮาระเลยแม้แต่น้อย

อาจารย์ซาฮาระคิดอะไรอยู่กันแน่ะ คิดเกี่ยวกับตัวฉันอย่างไร แต่งานกันไปอย่างนี้เนี่ย ดีแล้วจริงๆ เฮอร์

ซาโฮโกะมองตัวเองในกระจกแล้วผลลตถอนหายใจออกมา

ปู 7

ซาฮาระไม่ได้บอกพ่อกับแม่ของตนเองว่าคนที่เขาจะแต่งงานด้วยเป็นนักเรียนมัธยมปลาย หากพวกเขารู้ว่าเธอเป็นนักเรียน ม.5 อาจถูกคัดค้านการแต่งงานก็ได้ แม่ของซาโฮโกะจึงเสนอว่าให้เก็บเรื่องนี้ไว้เป็นความลับน่าจะดีกว่า หลังคิดให้ดีแล้ว ดูเหมือนทางซาฮาระเองก็เห็นด้วยกับข้อเสนอ ด้วยเหตุนี้แม่ของเธอถึงเตรียมเสื้อผ้าที่ทำให้เธอดูอายุมากเกินจริงขึ้นมาได้

เสื้อเซ็ทสำหรับผู้หญิงสี่ทา รอบคอติดระบายดูดี มีสกุล กระโปรงทรงสอบสีดำ และเสื้อคาร์ดิแกนสีเทาอ่อน มีสไตรล์

หน้าของฉัน ดูอย่างไรก็ลอยโตออกมาจากเสื้อผ้าพวกนี้แฮะ

"แม่ ชุดนี้ไม่ดูเป็นผู้ใหญ่เกินไปหน่อยเหรอ ยังไงดีละ...รู้สึกว่ามันฝืนๆ บอกไม่ถูก"

"ตอนนี้น่ะนะ" แม่พูดเจือเสียงหัวเราะ

ซาโฮโกะเลิกคิ้ว ถามกลับไป "ตอนนี้น่ะนะ? หมายความว่าอะไรเหรอ"

"ช่างเถอะน่า มาทางนี้มา" แม่จับแขนซาโฮโกะ พาออกจากห้องของเธอไปยังห้องนอนตัวเอง

ในห้องนอนของแม่ ยูคิฮิโระผู้เป็นพ่อไม่อยู่ คงอยู่ในห้องนั่งเล่นกระมัง พ่อยอมปล่อยให้แต่งาน แต่ไม่ได้

8 Natural Kiss จูบรัก... สรรสมชาติ 2

หมายความว่ามีความสุขกับมัน เมื่อเช้า ตั้งแต่พบหน้ากัน พ่อก็ดูอารมณ์ไม่ดีมาตลอด ทั้งที่เมื่อวานตอนไปสำรวจโบสถ์ซึ่งเป็นสถานที่จัดงานแต่ง แม้จะไม่สบอารมณ์นัก แต่พ่อก็ดูยอมรับในตัวซาฮาระแล้วแท้ๆ พอนอนหลับหนึ่งคืนแล้วตื่นขึ้นมา ความรู้สึกก็กลับไปเป็นในเชิงต่อต้าน การแต่งงานอีกแล้วนั่นหรือ แต่เรื่องมาถึงตอนนี้แล้วจะมากัดคำนห้วนผองไม่ได้ ทำให้พ่อได้แต่โอบกอดความนึกคิดที่ไม่สามารถเอ่ยออกมาได้เอาไว้แน่น

"นั่งสิ" แม่ชี้เก้าอี้หน้าโต๊ะเครื่องแป้ง ซาโฮโกะเอียงคอสงสัย

"แม่ จะทำอะไรเธอ"

"ก็ต้องแต่งหน้าอยู่แล้วนะสิ"

"แต่งหน้า?"

ฟูมิโกะไม่พูดมากความ จับซาโฮโกะหันมาทางเธอ แล้วให้นั่งลงบนเก้าอี้ เธอจะได้แต่งหน้าให้ได้ง่ายๆ

เวลาออกไปข้างนอกซาโฮโกะก็ทาลิปสติกอยู่บ้าง แต่การแต่งหน้าจริงๆ จังๆ ครั้งนี้เป็นครั้งที่สาม สองครั้งที่ผ่านมาคือตอนงานเทศกาลโรงเรียนฤดูใบไม้ร่วงทั้งสิ้น

ตอน ม.4 เธอแสดงละครตลกบนเวที บทที่ซาโฮโกะผู้ซึ่งแต่งหน้าเสียเต็มที่ได้รับคือตัวประกอบในฉากงานปาร์ตี้ที่ทำแค่วันนึงๆ โดยหันหน้าเข้าหาผนังเท่านั้น ไม่มี

แม่แต่บทพูด แต่มันก็ยิ่งทำให้เธอตื่นแกร็งจนรู้สึกไม่อยากจะประสพการณ์แบบนี้อีก

ส่วนครั้งที่สอง ห้องของพวกเธอทำร้านคล้ายกับเมตคาเฟ่ เด็กผู้หญิงต้องแต่งหน้าสวยแต่งและสวมใส่ชุดเมตซึ่งตัดเย็บกันเอง

จะว่าไปตอนนั้น...เดินชนกับอาจารย์ซาฮาระ...

ซาโฮโกะในชุดเมตถือป้ายโฆษณา คอยเดินไปรอบโรงเรียนโปรโมตเมตคาเฟ่ของห้องตน ซึ่งความจริงคนที่ทำหน้าที่นี้คือคนที่เป่ายังฉุบแพ้ แต่พวกที่แพ้กลับเอาแต่ร้องไห้ บอกว่าอายุที่ต้องไปเดินโชว์ตัวแบบนี้ อีซาเวะ จิซาโตะและเอโต้ ชิโอรุ เพื่อนของซาโฮโกะพยายามห้ามปรามเพื่อนร่วมห้องที่รุ่มตำหนิเด็กสาวกลุ่มนั้น ทว่ายิ่งห้ามก็เหมือนเรื่องจะยิ่งบานปลายใหญ่โตขึ้น

ซาโฮโกะรู้สึกว่างเปล่าอย่างบอกไม่ถูก จึงหยิบป้ายโฆษณา ตั้งใจจะรับหน้าที่นี้เอง แล้วเดินออกจากห้องเรียนไป เมื่อโดนจ้องมองด้วยสายตาเหมือนมองตัวประหลาด เธอก็แทบจะหกล้มหัวทิ่มด้วยความประหม่า แต่จิซาโตะกับชิโอรุก็รีบวิ่งตามออกมาสมทบด้วย ตอนนั้นเธอรู้สึกขอบคุณเพื่อนจากใจจริง

พวกเธอสามคนยกป้ายโฆษณาขึ้นสูงเดินไปรอบโรงเรียนท่ามกลางผู้คนมากมาย ซาโฮโกะอายจนไม่ยอม

10 Natural Kiss จูบรัก... สสสสมชาติ 2

เงยหน้ามองทางข้างหน้า ตอนเดินเลี้ยวที่หัวมุมของตึก เร็วจึงชนเข้ากับซาฮาระอย่างจัง เพราะถือป้ายร้านอยู่ ทำให้เสียสมดุล ซาโฮโกะเกือบจะล้มคว่ำลงไป แต่ได้ซาฮาระช่วยโอบรับตัวเธอไว้ วินาทีนั้นมีเพียงความตกใจ แต่เมื่อเวลาผ่านไป เหตุการณ์ตอนนั้นก็ฟองโตเป็นลึสมพู่ อยู่ในใจของเธอ

ซาโฮโกะกล่าวขอโทษซ้ำๆ ซาฮาระถามเธอกลับด้วยใบหน้านิ่งเฉยว่า 'ไม่เจ็บตรงไหนใช่ไหม' น่าเสียฟังดูเย็นชา แต่สำหรับซาโฮโกะซึ่งเก็บซ่อนความรักที่มีต่อซาฮาระไว้ในใจมานาน มันถือเป็นคำพูดที่พิเศษ และเหตุการณ์นี้ก็ถือเป็นเรื่องที่น่ายินดีเป็นอย่างมาก

นอกจากนี้...

ซาโฮโกะจ้องลิปสติกที่อยู่ในมือของแม่พลางทวนระลึกถึงเรื่องในอดีต

"รอยลิปสติกของหนูติดไปบนเสื้อเชิ้ตสีขาวของอาจารย์ด้วย"

"ลูกไปทาลิปสติกตอนไหนนะ" ฟูมิโกะหยุดมือที่กำลังจะทาลิปสติกให้ลูกสาวแล้วเอ่ยถาม

"ตอนใส่ชุดเมด" ซาโฮโกะกำลังคิดวนเวียนถึงเรื่องในอดีต จึงตอบกลับอย่างเหม่อลอย

"มะ...เมด!" น่าเสียดกอกตกใจของแม่ทำให้ความคิด

ซาโฮโกะกลับมาสู่ปัจจุบัน

"แม่ เป็นอะไรหรือเปล่า"

"อ๊ะแหม!" พุโม่โกะกระแอมค้ำยจใจ ทาลิปสติกลงบนริมฝีปากของซาโฮโกะแล้วปิดฝากลับ "เสร็จแล้วจ้ะ"

ซาโฮโกะเลิกคิ้ว หันหน้าไปมองกระจก

"หว่า!"

ตะ...ตกใจหมดเลย!

ซาโฮโกะซึ่งไม่ใช่ซาโฮโกะอยู่ตรงนั้น

"อย่าง...อย่างกับไม่ใช่หนูแน่ะ..."

"จริงด้วย ดูไม่เหมือนนักเรียนมัธยมปลายเลยนะ"

"เครื่องสำอางนี่สุดยอดเลย"

"ว่าแต่นี้ลูกถึงขนาดแต่งชุดเมตเลยหรือ"

จะว่าไปเธอไม่เคยเล่าเรื่องเมตคาเฟ่ให้พ่อกับแม่ฟัง
แม่ยังไม่เท่าไร เพราะคงเห็นเป็นเรื่องสนุก แต่พ่อคงได้
ไวววายห้ามปรามแล้วกลายเป็นเรื่องใหญ่ขึ้นมาเน้อๆ

"เอ๋? อืม ก็...โดนบังคับให้ใส่นี้นา ช่วยไม่ได้"

"ตายแล้ว นี่พวกลูกทำเรื่องอะไรกันเนี่ย...แม่จะเป็นลม"

ซาโฮโกะหัวเราะคิกคักให้กับปฏิกิริยาของแม่ มา
หน้ามิดเป็นลมเอาป่านนี้คงไม่ทันแล้ว ยิ่งไงก็เป็นเพียง
เรื่องราวในอดีต สำหรับซาโฮโกะเรื่องชุดเมตนั้นจะเป็น

12 Natural Kiss จูบรัก... สสสสมชาติ 2

อย่างไรก็ช่าง เพราะตารางชีวิตหลังจากนี้หนักหนาสำหรับ
หัวใจของเธอมากกว่า

"นี่ๆ แม่"

"อะไรจ๊ะ"

"ถ้าพบกับครอบครัวของอาจารย์ซาฮาระ หนูควร
ทำยังไงบ้างเธอ"

"หักทายเป็นร้อยยี่ม แล้วก็เป็นอย่างที่เขาโง่โง่เป็น
ก็พอแล้วจ๊ะ"

"ตะ...แต่ว่า..."

ฟูมิโกะวางมือบนหน้าซาโตะโกะ ลูบไปมาช้าๆ เพื่อให้
เธอใจเย็นลง

"อีกฝ่ายคือครอบครัวของคนที่คุณชอบ แต่ไม่จำเป็น
ต้องไปคิดว่าอยากให้เราชอบหรืออะ"

ได้ยั้งดังนั้นซาโตะโกะก็เบิกตากว้าง ก่อนกะพริบตา
ถี่ๆ แล้วถามกลับไป "ทำไมถึงพูดอย่างนั้นล่ะ"

"การที่คนอื่นจะชอบหรือไม่ชอบเราเป็นอิสระของ
อีกฝ่าย ดังนั้นอย่าไปคิดว่าเพราะเป็นครอบครัวของคนที่คุณชอบ
เลยต้องทำให้ชอบเราให้ได้อะไรแบบนี้เชียว"

เป็นอย่างที่แม่พูดจริงๆ ความรู้สึกชอบหรือเกลียด
เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นมาเองโดยธรรมชาติ ไม่ใช่สิ่งที่มนุษย์จะไป
ควบคุมกะเกณฑ์ได้

"ฮะ ไซ่ๆ" พุมิโกะพูดพลางหยิบกระดาษทิชชูออกมา แล้วกดลงบนริมฝีปากของซาโฮโกะโดยไม่บอกไม่กล่าว

"มะ...แม่?"

"ถ้าทำแบบนี้ สีมันจะไม่ไปเป็นอื่นที่อื่น"

สีเบื่อน?

เมื่อส่องกระจก สีลิปสติกดูไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปมากนัก ซาโฮโกะลองแตะนิ้วชี้บนริมฝีปาก พบว่าสีไม่เปื้อนนิ้วจริงๆ จึงพึมพำขึ้นมา "จริงด้วย สีไม่ติดมา"

"เออละ ได้เวลาแล้ว เคซึคุงเป็นพวกตรงต่อเวลา เตียวคงมาแล้วละ"

ซาโฮโกะโดนแม่ไล่ออกมาจากห้อง ตอนที่กลับไปหยิบกระเป๋ที่ห้องตัวเอง ความตื่นเกร็งที่มีมาโดยตลอด ตั้งแต่ลืมตาตื่นมาในตอนเช้าก็กลับมาอีกครั้ง

หะ...ทำยังไงดี...

ซาโฮโกะเดินไปเดินมาในห้องอย่างไร้ความหมาย พอเสียงกริ่งหน้าประตูบ้านดังขึ้นก็ตกใจสะดุ้งตัวลอย

"คา" ได้ยินเสียงแม่ตอบรับง่าย ๆ ดูเหมือนแม่จะเดินไปต้อนรับซาฮาระที่ทางเข้าบ้าน แต่ซาโฮโกะกลับไม่ยอมออกจากห้อง ยังคงเดินย้ำเท้าอยู่กับที่อย่างทนอยู่เฉยไม่ไหว

หะ...ทำยังไงดี ควรทักทายครอบครัวของอาจารย์

14 Natural Kiss จูบรัก... สสสสมชาติ 2

ซาฮาระอย่างไรดี ถ้าเกิดผิดพลาดล่ะ ฉัน...จะทำให้
ครอบครัวของอาจารย์ชอบได้หรือเปล่านะ

แต่แล้วซาโฮโกะก็หยุดความคิดลงโดยพลัน ตบ
หน้าผากของตัวเองอย่างแรง

"ไม่ไหวเลย...แม่บอกแล้วไม่ใช่หรือว่าจะชอบหรือ
ไม่ชอบเป็นอิสระของคนอื่นเขา อย่างที่แม่พูด ฉันต้อง
หยุดคิดวุ่นวาย ไม่ว่าจะที่ไหน กับใคร เป็นฉันอย่างที่
เป็นทุกทีก็พอ

"ซาโฮโกะ ทำอะไรอยู่ รีบๆ ออกมาได้แล้ว" ประตูลู
เปิดออกพร้อมกับใบหน้าของแม่มองเข้ามา ซาโฮโกะหันไป
หาแม่ พยักหน้าให้แทนคำตอบรับก่อนเดินออกไปนอกห้อง

บทที่ 2

การประชุมหารือที่ประตูบ้าน

ซาฮาระซึ่งกำลังพูดคุยกับพ่อของซาโฮโกะอยู่ตรงบริเวณทางเข้าบ้านสังเกตเห็นเธอเดินมาจึงเคลื่อนสายตามาทางเธอ วันนี้เขายังคงดูหล่อเหลาไม่เปลี่ยนแปลง เด็กสาวรู้สึกเหมือนถูกจู่โจมอย่างรุนแรง อาจารย์หนุ่มสวมเสื้อวีตเตอร์สีดำกับกางเกงสีเทาเข้ม ดูดีไม่แพ้นายแบบในนิตยสารเลยจริงๆ

ซาโฮโกะรู้สึกราวกับกระจกตาของเธอถูกย้อมเป็นสีชมพู

อ่า! อยากจะถ่ายรูปเก็บเอาไว้จนम्मโมรีเต็มไปเลย!
ซาโฮโกะรู้สึกตัวขึ้นมาว่ากำลังเอื้อมมือควานหาโทรศัพท์มือถือในกระเป๋าอย่างไม่มีสติ จึงรีบกดเก็บหยุดอารมณ์พลุ่งพล่านของตนเองเอาไว้

16 Natural Kiss จูบรัก... สสสสมชาติ 2

เด็กสาวสะกดความปรารถนาในใจ มองเปรียบเทียบ
เสื้อผ้าของตนเองกับซาฮาระ

ชุดของอาจารย์กับของฉันออกมาดูเป็นคู่กันดีจัง
ซาโฮโกะเริ่มสงสัยขึ้นมาเป็นการใหญ่ว่าสภาพตัวเอง
ที่แตกต่างจากปกติจะสะท้อนอย่างไรอยู่ในดวงตาของเขา
ว่าแต่ทำไมอาจารย์ซาฮาระถึงเอาแต่มองฉัน ไม่ยอม
พูดอะไรออกมาสักคำ เกิดอะไรขึ้นนั่นหรือ พ่อกับแม่ก็เอา
แต่เงียบไปด้วย

ซาโฮโกะอยากทำลายความเงียบประหลาดนี้ เธอ
ร้อนรนพูดคำที่พูดขึ้นมาในหัวออกไป "เอ่อ...วะ...วันนี้...
ฝาก...ฝาก...ตัว..." เด็กสาวพูดได้เพียงแค่นี้ก่อนซาฮาระ
จะคว้าข้อมือของเธอเอาไว้อย่างแรงจนเธอรู้สึกเจ็บ

"เอ๋?"

"ไปกันเถอะ"

"อ๊ะ ค่ะ...ค่ะ" ซาโฮโกะพยักหน้าหงึกๆ ตอบรับ
กลางสอตเท้าเข้าไปในรองเท้าคัชชูแบบมีส้นเล็กน้อย
แรงซึ่งจับอยู่บนข้อมือไม่คลายลงสักนิดเดียว

"ซา...ซาโฮโกะ!"

ซาโฮโกะตกใจเสียงเรียกอย่างสิ้นหวังของพ่อจน
ต้องหันไปหา

"พ่อ มีอะไรเหรอ"

ยูคิอิโระยืนแขนมาทางเธอค้างไว้ครู่หนึ่ง ก่อนจะ
ลดแขนลงช้าๆ ด้วยสีหน้าไม่สบายใจโดยไม่ทราบสาเหตุ
"พ่อ เป็นอะไรไป"

"ลูก...เป็นแค่เด็ก...ไม่ได้หรอก" ยูคิอิโระหลุบตาลงต่ำ
พูดพึมพำ ถ้อยคำนั้นฟังคล้ายกำลังถามซาโฮโกะ เธอ
ไม่รู้ว่าควรตอบกลับไปหรือไม่ และควรตอบว่าอย่างไร แต่
แล้วยูคิอิโระก็เงยหน้าขึ้นมามองซาโฮโกะ แล้วหันกลับไป
ทางฟูมิโกะทันที

"ฟูมิโกะจัง ลูกสาวผู้น่ารักของผมหายไปไหนแล้ว"
ซาโฮโกะเลิกคิ้วขึ้นสูง...พ่อพูดอะไรของเขากันนะ
ลูกสาวผู้น่ารักก็อยู่ตรงนี้ไม่ใช่หรือ ไม่เห็นจะเข้าใจเลย
"จ๋าๆ" ฟูมิโกะโอบบ่าสามี ตบเบาๆ เป็นการให้
กำลังใจ ก่อนหันหน้าไปหาซาโฮโกะและซาฮาระ

"ปล่อยพ่อที่น่าสงสารคนนี้ไว้เถอะ พวกเธอรีบไป
ได้แล้ว" ฟูมิโกะโบกมือไล่ชี้ๆ

"ฟูมิโกะจัง ทำไมถึงพูดแบบนี้กับผมที่กำลังเศร้า
เสียใจล่ะ"

ซาฮาระดึงมือซาโฮโกะซึ่งจ้องมองพ่อประท้วงแม่อย่าง
ไม่พอใจนัก เขาระตุ้นเธอซ้ำ ซาโฮโกะจึงรีบใส่รองเท้า
ให้เสร็จ เดินออกไปนอกประตูบ้านพลางหันมองพ่อแม่เป็น
ครั้งสุดท้าย

18 Natural Kiss จูบรัก... สสสสมชาติ 2

"ไปแล้วนะคะ" เด็กสาวเอ่ยพร้อมกับโบกมือลาหน่อยๆ
ใบหน้าที่ของพ่อยังคงงุดบึ้ง แต่ซาโฮโกะก็ถูกซาฮาระ
จูมมือไปแล้ว

"ฟู...ฟูมิโกะจัง...ลูกเรา...บอกว่าไปแล้วนะคะล่ะ..."
ก่อนประตูบ้านจะปิดลงสนิท ซาโฮโกะได้ยินเสียงโศกเศร้า
ของพ่อ

ก็แค่พูดว่า 'ไปแล้วนะคะ' เองนี่นา...ซาโฮโกะเอียงคอ
สงสัยปฏิกิริยาแปลกประหลาดของพ่อ ทันใดนั้นตรงหน้า
ของเธอก็ปรากฏใบหน้าที่ของซาฮาระ

เอ๋?

ริมฝีปากของซาฮาระสัมผัสริมฝีปากของซาโฮโกะ
เพียงผ่านๆ ก่อนจะไปประทับลงตรงแก้มซ้ายหนึ่ง

ยะ...อยู่ข้างนอกแท้ๆ แบบนี้จะดีหรือ ทำแบบนี้
ได้ด้วยเหรอ

"อ๊ะ อ่า...อาจารย์..." ที่ล้าคอรู้สึกได้ถึงกลิ่นหอม
ของริมฝีปาก ซาโฮโกะถึงกับสะดุ้งหุดตัว

ซาฮาระยึดตัวขึ้น ทั้งที่เป็นคนทำให้เธอตื่นตระหนก
จนทำตัวไม่ถูกแท้ๆ แต่ใบหน้าที่ของเขากลับยังคงเฉยชา
ไม่เปลี่ยนแปลง ซาโฮโกะจึงเกิดโมโหขึ้นมา

มะ...หมอนี่! ทำไมถึงได้ทำเรื่องแบบนี้...รูกละจอน
คนอื่นจะตายเพราะหัวใจเต้นหนักหน่วง แล้วยังมาทำ

หน้าตาสบายใจเฉิบอย่างนี้อยู่ได้ หงุดหงิดชะมัด!

"วันนี้เรียกชื่อฉันว่าเคซีล่ะ"

"หา? เคซี?"

"ใช่"

"ไม่ไหวหรอกค่ะ!" ซาโฮโกะสายหน้าไปมารุนแรง

"เมื่อไหร่ก็เรียกไม่ใช่หรอ?"

นั่นมันก็ไม่ใช่การเรียกซะทีเดียว...

"เอาเถอะ ซาฮาระก็ได้ แต่อย่าเรียกว่าอาจารย์ล่ะ
เดี๋ยวจะเกิดเรื่องแปลกๆ ขึ้นอีก"

"เป็นโจทย์ที่ยากจัง"

"ฉันจะเรียกชื่อเธอเฉยๆ" ซาฮาระประกาศเสียงห้วน
นั่นหมายความว่าไม่เรียกเธอว่า 'เอโนฮาระ' แต่
จะเรียกด้วยชื่อตัวอย่างนั้นหรือ

ทำแบบนี้อาจจะกลายเป็นเรื่องใหญ่ขึ้นมาก็ได้ เพราะ
หากซาฮาระเรียกเธอว่าซาโฮโกะ ความมั่นใจว่าจะสามารถ
ตอบรับแบบปกติได้นั้น เธอไม่มีอยู่เลย

"เอ่อ อาจารย์ซาฮาระคะ ขอฝึกซ้อมสักหน่อยจะ
ได้ไหมคะ" ซาโฮโกะเอ่ย ซาฮาระขมวดคิ้วมุ่น

ฉันพูดเรื่องไม่ตืออะไรออกไปงั้นหรือ

"ฝึกซ้อม?"

ตะ...ตา...นะ...น่ากลัวจัง

20 Natural Kiss จูบรัก... สสสสมชาติ 2

"นะ...หนูแค่คิดว่าทำให้ชินไว้หน้าจะตีกว่าหรือเปล่า
นะค่ะ"

"ของแบบนี้ไม่ใช่อะไรที่จะมาฝึกซ้อมกันไม่ใช่หรอ"

"อย่าพูดอย่างนั้นสิคะ ขอร้องละค่ะ ช่วยลองเรียก
ดูหน่อย หนูจะพยายามให้ชิน"

"เรียก? ให้เรียกตอนไหนเนี่ยนะ"

"ค่ะ ขอความกรุณาด้วยค่ะ" ซาโฮโกะโค้งลงอย่าง
สุภาพ

"ไม่เอา" ซาฮาระปฏิเสธทันทีวัน ซาโฮโกะตกใจ ถาม
กลับไป

"เฮ้ ทำไมล่ะ"

"ไม่มันเธอก็ลองเรียกชื่อฉันดูสิ!"

ซาโฮโกะทำหน้าที่เกร็ง เด็กสาวสายหัวไปมา ซาฮาระ
จึงส่งสายตาเย็นซาให้เธอ

"คนที่พูดว่าอยากจะฝึกให้ชินคือเธอเองนะ ส่วนฉัน
นะ ถ้าจำเป็นก็เรียกได้อยู่แล้ว"

"อะ...อาจารย์อาจจะเป็นอย่างนั้น แต่...หนู...ถึง
จะต้องเรียกอาจารย์ด้วยชื่อตัวเหมือนกัน แต่ก็อยากจะทำ
ตัวให้ชินเวลาเป็นฝ่ายถูกเรียกด้วยนี่ค่ะ"

"หา?"

"อย่างที่บอกแหละค่ะ ลองเรียกดูหน่อยเถอะค่ะ ถ้า

เป็นไปได้ก็เรียกสลักสลักครั้งต่อเนื่องกัน..."

มือใหญ่ที่กำเป็นกำปั้นหลวมๆ ลอยตรงมายังหน้าผากอย่างรวดเร็ว ซาโฮโกะตกใจยกสองมือขึ้นกัน แต่ดูเหมือนอีกฝ่ายจะไม่ได้เอาจริง เขาแค่เคาะด้วยหลังมือเบาๆ เท่านั้น

"บ้าหรือเปล่า เธอนะ"

"ทำไมถึงบ้าละค้า! แค่บอกว่าช่วยลองเรียกชื่อดูหน่อยเฉยๆ เองไม่ใช่หรือคะ โกรธด้วยเรื่องแบบนั้นนะ อาจารย์นี่ทำอะไรไม่เห็นเข้าใจเลย"

"เรามันพูดเอาแต่ได้อยู่นั่นแหละ"

ซาโฮโกะมองสีหน้าน่ากลัวของซาฮาระแล้วสะดุ้ง

"นะ...หนูนะเธอ"

"งั้นเธอลองเรียกชื่อของฉันสลักครั้งต่อเนื่องกันดูซิ"

ชื่อของอาจารย์ซาฮาระ? ไม่ใช่ไหวหรอก ฉันไม่เคยเรียกเลยสักครั้งแท้ๆ...จะทำได้ยังไงกัน!

ซาโฮโกะส่ายหน้าถี่ๆ

"เธอนี่นั่น แค่เรียกชื่อเองนะ เรื่องง่ายๆ เลยไม่ใช่เธอ"

"ก็บอกว่ามันไม่ใช่เรื่องง่ายสำหรับหนูไงคะ เพราะอย่างนั้นเลยอยากขอฝึกเป็นฝ่ายถูกเรียกเสียก่อน ถึงได้ขอร้อง...อาจารย์เป็นคนเข้าใจอะไรยากจังเลยนะคะ...อ๊ะ!"

22 Natural Kiss จูบรัก... สสสสมชาติ 2

ซาฮาระวางนิ้วมือทั้งสองข้างเข้าที่มุมปากของซาโฮโกะ แล้ว
จัดการยึดมันออกอย่างแรง

"อะฮานอาฮะ...เอ็บ เอ็บอะ!"

"ยัยนี่ เมื่อกี้ใช้ปากนี้พูดไซ้มัย กล้ามาออกคำสั่ง
กับฉันคนนี้ได้นะ"

"ไอ้อ้ายออกอ่าอั้งอะอ่อย"

"พวกเธอ..."

ซาฮาระและซาโฮโกะหันหน้ากลับไปพร้อมกันด้วย
เสียงเรียกนั้น

ประตูทางเข้าบ้านเปิดออก แม่ปรากฏตัวขึ้น ไม่นาน
ร่างของพ่อก็โผล่ออกมาให้เห็น

"ยังอยู่กันอีกเหรอ" หลังคำพูดของยูคิฮิโระ พ่อกับ
แม่ของซาโฮโกะจ้องมองลูกสาวที่โดนรังแก และซาฮาระ
ที่เป็นคนรังแกโดยไม่พูดอะไร ดูจากท่าทีของพวกเขา
ดูเหมือนทั้งคู่กำลังจะออกไปข้างนอกกัน

"นี่นะ...เอ่อ..." ซาฮาระไบหน้ากระตุก เขาพูดขึ้น
พลางค่อยๆ เอานิ้วออกจากมุมปากของซาโฮโกะช้าๆ ด้วย
ท่าที่อึดอัดใจ "เรากำลัง...หารือกันนิดหน่อย..."

"หารือ?" พุมิโกะและยูคิฮิโระประสานเสียงกัน
บรรยายกาศแปลกประหลาดเคลื่อนผ่านเข้ามาในสถานที่
เงียบงันนั้น

"ปะ...ไปกันเถอะ เอโนฮาระ"

"คะ...ค่ะ อาจารย์ซาฮาระ"

ทั้งสองคนรีบร้อนหนีไปจากตรงนั้น

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)